

Ik loop de trap weer af en vind dit wel het allermooiste moment van de dag. Wat een prachtig figuur - ik doe er een moord voor.

Ik blijf nog even beneden om de krant te lezen, maar draai dan het licht uit en hoop dat deze nacht maar gauw voorbijgaat. Ik weet op dat moment nog niet dat deze nacht erg vlug voorbij zal zijn.

Ik denk dat ik droom ... of droom ik nu niet?

Ik lig naakt op mijn rug, half boven mijn dekbed, en voel dat ik mij niet meer kan bewegen, terwijl ik zie dat er een flauwe lichtschijn de kamer in valt. De sfeer voelt dreigend aan, want de deur staat echt een stukje open, terwijl ik de deur toch dicht heb gedaan. Ik kan echter niemand zien, terwijl ik voel dat er toch iemand achter die deur staat. Ik voel me weerloos, maar niet onrustig of bang, totdat ik weer in slaap val.

Na enige uren word ik weer langzaam wakker, omdat ik voel dat er iemand in de kamer is, maar ik blijf liggen, omdat ik zie dat Faye aangekleed en geknield voor mijn bed zit.

Iets zegt mij vooral niet te bewegen, zodat ik niet laat blijken dat ik wakker ben. Op hetzelfde ogenblik schiet mij ook weer het beeld van Karin voor mijn ogen. Alweer Karin, weer zie ik die priemende ogen en voel ik de angst en onmacht. Het doet mij meer dan de vreemde aanwezigheid van Faye in mijn slaapkamer. Wat doet ze hier en waar is ze op uit? Toch voelt het heel anders dan het gedrag van Karin.

Ik sluit snel mijn ogen weer en doe alsof ik in diepe slaap ben, maar ik ben klaarwakker en op mijn hoede. Ik probeer zo goed mogelijk met bijna gesloten ogen naar haar te blijven kijken.

Ik hoor Faye heel zachtjes fluisteren, maar nu met een zwoele, verleidelijke stem, terwijl ze voortdurend naar mijn lichaam kijkt.

Het lijkt wel alsof ze in een soort trance is en tegen iemand praat. Ik versta iets van Nor of Nora!

Faye staat weer langzaam op en ik zie door de lichtval dat er tranen over haar wangen lopen. Het lijkt wel alsof ze zich tegen iets verzet, want ze blijft haar lippen maar bewegen.

Ik begin lichtelijk te transpireren van het geforceerd stil liggen, tot het moment dat Faye zich plotseling over mijn onderlichaam buigt.

Op dat moment open ik mijn ogen en pak ik snel de hand van Faye.

Wat ze van plan is, laat ik in deze omstandigheden niet gebeuren. Zij schrikt hevig, kijkt dan verward om zich heen en vervolgens radeloos naar mij. Zonder nog een woord te zeggen, draait Faye zich plotseling snel om en rent ze, zo te horen, de trap af.

Een moment blijf ik bewegingsloos liggen, maar dan spring ik snel overeind om haar achterna te rennen - tot ik me realiseer dat ik niets aan heb en het buiten bitterkoud is. Ik trek heel snel mijn broek en een trui aan en schiet in mijn schoenen. Ik ren de trap af, maar ik zie de buitendeur al openstaan en ik vervloek mezelf dat ik die voordeur gisteravond niet op slot heb gedaan.

Ik zie dat Faye al in haar auto zit en ik ren naar haar auto toe en wil haar portier opentrekken, maar dat is vergrendeld. Ik kijk door de ruit en zie haar lijkwitte gezicht met een intens droevige blik. Zij kijkt mij niet aan en geeft gas. Ik spring achteruit en zie haar met hoge snelheid de nacht inrijden!

Hijgend blijf ik staan en kijk ik naar de verdwijnende achterlichten, niet goed wetend wat te doen, maar de kou dwingt mij naar binnen.

Trillend van kou en emotie zet ik een fles Chivas Regal aan mijn mond en neem een paar slokken. Ik hoest, maar de alcohol verwarmt mij direct en ik begin wat bij te komen van deze dramatische gebeurtenis.

Ik ben gewoon perplex en weet niet wat ik van dit alles moet denken. Wat is er in godsnaam met haar aan de hand? Is ze gek geworden? Tegen wie mompelt ze de hele tijd? Het lijkt wel alsof ze gehypnotiseerd is of zo. Ik kijk op mijn horloge: half zes.

Ik dacht gisteren een fantastische dag meegemaakt te hebben, maar dit is meer een voorbeeld van dat je de nacht niet moet prijzen nadat de dag voorbij is!

Ik heb geen rust en loop maar een beetje rond in de kamer, tot

ik me plotseling realiseer dat ik nog steeds geen telefoonnummer van haar heb. Wat ben ik toch een lul dat ik haar nummer nog steeds niet gevraagd heb. Ik ga zitten en schenk nog eens in en zie alles wat er gebeurd is weer voorbijtrekken, en het is net alsof ik in een slechte film zit.

Dit is wel heel vreemd en buitenissig gedrag van iemand. Zal ik ooit nog iets van haar horen? Zal ik haar na deze nacht nooit meer zien? Ik moet en zal weten waarom ze dit gedaan heeft. Ik weet op dit moment niet hoe, maar ik zal haar vinden. Ik vind het ook frap-pant dat afgelopen nacht weer de beelden van Karin naar voren kwamen. Vanaf het moment dat ik gescheiden ben en in Marble-head woon, lijkt het wel alsof die verdrongen beelden nu pas een rol gaan spelen.

Als ik een paar uur later wakker word op de bank, zie ik dat het al licht is, en als ik vervolgens op mijn horloge kijk, weet ik niet hoe snel ik Shirley, mijn secretaresse, moet bellen.

“Shirley, met John. Heb ik nog afspraken vandaag?”

“Morgen, John. Vanmorgen niet, maar vanmiddag om twee uur is er overleg over de jaarcijfers. Maar waar ben je? Ben je soms nog thuis?”

Ik slaak een zucht van verlichting.

“Ja, Shirley, want het is nogal een weekendje geweest en ik heb de wekker niet gehoord, dus grandioos verslapen. Ik kom zo spoedig mogelijk naar kantoor.”

Ik kleed mij aan, maar ik denk alweer aan gisteravond en zie constant dat bleke gezicht van Faye voor mij.

De gehele volgende week heb ik niets meer van haar vernomen, geen belletje of uitleg, niets.

Ik heb afgelopen week hard gewerkt, maar als ik 's avonds weer naar huis rijd, schiet Faye alweer in mijn gedachten. Ik word er gek van!

Vrijdagavond rijd ik na mijn werk regelrecht naar de Barrel, in de hoop om Faye daar misschien te zien of iets te horen van Chris, al lijkt me de kans op dit moment heel erg klein. Ik loop naar binnen en, aan het aantal bezoekers te zien, is het weekend alweer goed begonnen in de Barrel.